

at, naar Valgene ere ovre, Sagen løber ud i Sandet. Derfor synes jeg, det er klog Politik at gribe det, som her bydes, saa meget mere som det oprindelige Lovforslag var et Lejlighedslovforslag. Vi kunne ikke vedblive at tale om denne Sag Nar ud og Nar ind, saa hører Marsagen til Fremkomsten op, og saa kan man skyde en hvid Pind efter en Lov, og samtidig med at Marsagen til Lovforslagets Fremkomst ophører, hører maaske Beredvilligheden op til at gøre de Indrømmelser, som nu bydes, og derfor tror jeg som sagt, at det er bedst at tage mod dette Lovforslag, og jeg skal derfor lige som den sidste ærede Taler tilraade, at vi stemme for det.

Svendsen: Jeg skal ogsaa kun med nogle faa Ord udtale mig om det foreliggende Forslag. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind paa denne Sag, da allerede et Par af de oprindelige Forslagsstillere have udtalt sig om Forslaget. Jeg skal kun sige, at uagtet det langtfra er det Forslag, som vi have foreslaaet det ærede Ting at vedtage her ved 3dje Behandling, vil jeg dog ogsaa tilraade det ærede Ting at stemme for det Forslag, som er oversendt til os fra Landstinget for ikke at risikere, at vi slet ikke faa noget ud af det, og for at ikke den Begunstigelse, som vil komme fremtidige Laansjogere i denne Kreditforening til Gode, skal gaa til Spilde. Jeg kan ikke indrømme, at den Betragtning, som blev gjort gældende i Landstinget, at de gamle Interessenter ikke havde noget Krav paa at faa Tilskud af Statskassen, er rigtig, men at man der har drevet det temmelig vidt. Naar man nu i Landstinget har indrømmet, at det var et berettiget Krav, at Interessenterne for Fremtiden faa disse Pantebogsattester udsedte for en langt ringere Betaling end hidtil, synes jeg, det kunde ligge nær at ræsonere som saa, at saa havde de mange tidligere Interessenter i disse Foreninger betalt større Gebyrer til Statskassen i Form af Betaling for disse Pantebogsattester, end de strengt talt burde have betalt, og at det derfor ogsaa vilde være rigtig at give disse Penge tilbage igen til Jordel for dem, som maa blive ved at betale de tidligere høje Renter indtil 1898. Det er ikke nogen lille Sum, der er Tale om. De gamle Interessenters Kontingent til Statskassen i Form af Betaling for Pantebogsattesterne løber vistnok op til noget som omtrent 100,000 Kr. Det kunde i ethvert Tilfælde have bidraget til, at de vilde være sluppet før, end det nu bliver Tilfældet, for de høje Renter, som de maa vedblive at betale. Men, som sagt, jeg vil

ikke modsætte mig det foreliggende Forslags Vedtagelse, men maa med disse Ord tilraade at vedtage det her ved Sagens eneste Behandling. Dermed skal jeg slutte.

Berntsen: Ja, det er fuldstændig rigtigt, hvad den ærede første Taler, det ærede Medlem for Ribe (Bustf), gjorde opmærksom paa, at Forslaget ikke foreligger nu for Folketinget i den Stikelse, hvori det gik herfra, da det blev sendt til Landstinget, idet det andet Ting har fundet Anledning til at udstemme § 3 i det Lovforslag, som blev vedtaget her i Folketinget, men jeg vil dog udtale min Opfattelse, at sikkert ikke ret mange Medlemmer have været saa sangvinste at tro, at det vilde lykkes at sætte § 3 igennem, og da Forholdet nu er det, antager jeg, at det ærede Medlem fra Ribe og de andre Forslagsstillere ere enige med mig i, at dette Lovforslag ikke skal benyttes til, hvad det ærede Medlem forleiden saa betegnende kaldte „Valgflæst“. Jeg gaar ud fra, at Meningen med dette Lovforslag har fra alle Sider været den, at gøre noget godt for de Menneſter, som der her er Tale om at imødekomme. Man kan dog ikke se bort fra, at de ældre Interessenter fik det Gode, den Gang Loven om disse Kreditforeninger traadte i Kraft, at Staten garanterede Rente af disse Foreninger. Det var paa et Tidspunkt, da det næsten var umuligt for disse Smaafolk at erholde Penge til Laans af andre Kasser. Dermed have Husmændene faaet en ikke ubetydelig Støtte fra Statens Side. Konverteringen skete jo ogsaa, for at de kunde have Jorden deraf. Ganske vist er det et langt Tidsrum, men naar man naar til 1898, faa de ogsaa billigere Rente, end de hidtil have haft. Jeg har stemt for Forslaget, saa længe jeg mente, at det kunde nytte at holde paa § 3, men da det viser sig, at det ikke kan hjælpe noget, er jeg entg med de ærede foregaaende Talere i, at Folketinget bør tage, hvad der her foreligger. Det er jo ikke blot den Forandring, at en enkelt Panteattest fra at koste 3 Kr. 90 Ø. i Fremtiden kun skal koste 50 Ø. + 30 Ø. i Stempelafgift, men Forholdet er jo saa, at naar en Husmand havde flere Ejendomme, maatte han løse Panteattest for hver Ejendom — i ethvert Tilfælde i mange Jurisdiktioner — betale 3 Kr. 90 Ø. pr. Styk. Nu hjemler dette Lovforslag, for saa vidt det bliver ophøjet til Lov, enhver af disse Husmænd, at selv om han havde flere Ejendomme, skulde han kun komme til at betale 50 Ø. + 30 Ø. i Stempelafgift for Panteattester. At den af Staten ansatte Revisors Løn i Fremtiden bæres af Statskassen, er